

عنوان مقاله:

برنامه ریزی کاربری اراضی بافت میانی شهرها باتاکید بر رویکرد توسعه درونی (مطالعه موردی: بافت میانی شهر خلخال)

محل انتشار:

دومین کنگره بین المللی علوم زمین و توسعه شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

هوشنگ سرور - استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه پیام نور تهران ایران

سیدرضا محمدی - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرند

خلاصه مقاله:

در دهه های اخیر در کشور ایران شاهد رشد روزافزون جمعیت شهرها و افزایش سریع شهرنشینی بوده ایم. یکی از مشهورترین عوارض توسعه شهرنشینی در ایران، پیدایش پدیده کمبود زمین و مبارزه برای تصاحب زمین در شهرهاست که نتیجه این امر تصاحب و تصرف غیر قانونی زمین در حاشیه شهرها می باشد که باعث شده بسیاری از شهرهای کشور با معضل گستردگی بی برنامه و گسیختگی کالبدی مواجه شوند. بررسی ها نشان داده است که گسترش کالبدی برخی از این شهرها ناشی از رشد جمعیت، و در نهایت به بهانه تامین نیاز مسکن و پیش بینی اراضی مسکونی در طرح های توسعه شهری و به تبع آن تجاوز به اراضی کشاورزی و باغات حاشیه شهر بوده است با وجود این، شاید یکی از بارزترین نمودهای پایداری اغلب شهرهای ایران، وجود پهنه های نسبتاً وسی رها شده با متروکه در دورن شهرهاست در این پژوهش با هدف برنامه ریزی کاربری اراضی شهری با رویکرد توسعه ی درونی، به بررسی کالبدی شهر خلخال و ظرفیتهای و قابلیت های توسعه شهری و ارائه راهبردهی برای برنامه ریزی صحیح کاربری اراضی جهت توسعه درون شهر پرداخته می شود نوع تحقیق در پایان نامه حاضر از نظر ماهیت کاربردی و روش برسی آن توصیفی - تحلیلی می باشد که گردآوری داده ها به صورت کتابخانه ای و بازدید میدانی انجام شده است در پژوهش حاضر پس از شناخت شاخص های توسعه درونی و پس از تولید لایه های GIS مرتب با شاخصهای و هم پوشانی لایه ها با استفاده از منطق بولین بهترین نواحی از شهر باتاکید بر شاخصهای توسعه درونی برای توسعه انتخاب و سپس با استفاده از فرآیند تحلیلی سلسله Expert Choice به رتبه بندی نواحی نهایی برای توسعه اقدام شده است.

کلمات کلیدی:

شهر، بافت میانی، برنامه ریزی کاربری اراضی، توسعه درونی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/526028>

